

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

پیام امیر حزب التحریر عطاء بن خلیل ابوالرشته به مناسبت حلول ماه ذی الحجة ۱۴۳۸ هـ.ق

(ترجمه)

﴿وَالْفَجْرِ وَلَيَالٍ عَشْرٍ﴾

[فجر: ۱-۲]

ترجمه: قسم به سپیده دم، قسم به شب های ده گانه [ماه ذی الحجة]!

تقدیم به دعوتگران متقی، مخلص، نیکوکار و بخشنده (عاقبت شان را ما تعیین نمی کنیم)، الله سبحانه و تعالی دانا و حکیم است. تقدیم به بازدید کننده گان این صفحه؛ کسانی که حقیقت ها و نیکی هایی را که این صفحه به نشر می رساند، قبول نموده و آشکارا حق و حقیقت را بیان می دارند. تقدیم به تمام مسلمانانی که الله سبحانه و تعالی و رسول الله ﷺ را دوست دارند، رضایت الله سبحانه و تعالی و رسول الله ﷺ را نسبت به همه چیز ترجیح می دهند. به تمامی آن ها درود و احترامات اسلامی، تحت عنوان "السلام علیکم و رحمة الله و برکاته!" تقدیم می نمایم.

طوری که می دانید، همه عادت نموده ایم که در صبح روز عید به یکدیگر عید را تبریکی دهیم و غیر از این، امام های مساجد سوره مبارکه فجر را در نمازهای صبح تلاوت نموده اند:

﴿وَالْفَجْرِ وَلَيَالٍ عَشْرٍ﴾

[فجر: ۱-۲]

ترجمه: قسم به سپیده دم، قسم به شب های ده گانه [ماه ذی الحجة]!

اما من مناسب دیدم که حدیث ذیل را در روز اول ایام ده گانه که الله سبحانه و تعالی به آن قسم یاد می کند و رسول الله ﷺ انجام عمل نیکو را در این ماه نسبت به غیر از این ایام نزد الله سبحانه و تعالی محبوب تر قرار داده است، با شما شریک سازم:

«عن ابن عباس رضي الله عنهما، قال: قال رسول الله صلى الله عليه وسلم: «ما من أيام العمل الصالح فيها أحب إلى الله من هذه الأيام» أيام العشر، قالوا: يا رسول الله ولا الجهاد في سبيل الله؟ قال: «ولا الجهاد في سبيل الله، إلا رجل خرج بنفسه، وماله فلم يرجع من ذلك بشيء»

(رواه البخاری)

ترجمه: از ابن عباس رضی الله تعالی عنهما روایت است که رسول الله ﷺ فرمود: هیچ روزی نیست که عبادت در آن نزد الله محبوب تر و پسندیده تر از این ایام (دهه ی اول ذی الحجة) باشد. گفتند: ای رسول الله، حتی جهاد در راه الله (نیز نسبت به آن محبوب تر نیست)؟ فرمود: بلی؛ حتی جهاد در راه الله (نیز نسبت به آن محبوب تر نیست) مگر (جهاد) مردی که با جان و مال خویش برای جهاد در راه الله بیرون رود و سرانجام هیچ چیزی از آن را باز نگرداند (به سنگر شتافته و شهید شود).

این ده روز، ایام پر عظمت است که از اول ماه ذی الحجة آغاز و به روز قربانی (روز عید اضحی) به پایان می رسد. از الله سبحانه و تعالی می خواهیم که این عید، خیر و برکت بر اسلام و بر همه مسلمانان باشد و نیز از الله

سبحانه و تعالی استدعا می دارم که طاعات مان را قبول نموده و این شب های ده گانه را میل به روز آغاز خیر و نیکویی به کسانی که این ایام را دریافت نموده و حق آن را ادا می نمایند، بسازد؛ چون این ایام ده گانه ایام صدق و اخلاص و تقرب به الله سبحانه و تعالی با انجام عمل صالح و دعاء قبول شونده به اذن الله سبحانه و تعالی است.

برادران عزیز! بعضی از جوانان می گویند که آزار و اذیت های بین المللی، محلی و منطوقی بر ما شدیدتر و بیشتر گردیده است. بلی، این درست است؛ اما این سبب و علت بر ناامیدی و پریشان شدن نیست؛ بلکه این خود علامه و نشاندهنده ی کامیابی است؛ چون شدید شدن بحران نشاندهنده ی نجات و پیروزی و سیاهی تاریکی شب، علامه حلول صبح صادق است.

اگر به سیرت نبوی صلی الله علیه و سلم تدبر نماییم، در می یابیم که سیرت نیز این موضوع را تأیید می نماید؛ چون کفار قریش با دعوت رسول الله ﷺ رزمیدند و در مقابل رسول الله ﷺ از راه های مختلف ایستادند و موقف مخالفت نشان دادند، این ایستاده شدن ها و مخالفت شان سطح آزار و اذیت ها و سختی ها را بلند برد؛ آنان با رسول الله ﷺ و اصحاب کرام قطع روابط نمودند، آنان را در شعب بنی هاشم تعذیب نمودند، پاهای رسول الله صلی الله علیه و سلم را زخمی نمودند و به رسول الله صلی الله علیه و سلم تهمت ساحر، دیوانه و دروغگو بودن را زدند که این سخنان ایشان بیهوده بود و هیچ اصلی نداشت. چنان که الله متعال فرمود:

(كَبُرَتْ كَلِمَةً تَخْرُجُ مِنْ أَفْوَاهِهِمْ إِنْ يَقُولُونَ إِلَّا كَذِبًا)

[کهف: ۵]

ترجمه: چه سخن [وحشتناک و] بزرگی از دهانشان بیرون می آید! آنان جز دروغ و افتراء چیزی دیگری نمی گویند).

سپس بحران و مشکلات شدیدتر شد و کفار قریش توافق کردند که رسول الله ﷺ را باید به قتل برسانند و پای رسول الله ﷺ را به غار ثور کشانیدند که در آن غار وی ﷺ و رفیق وی حضرت ابوبکر صدیق رضی الله عنه پنهان شدند و کفار به تعقیب آن ها پرداختند تا این که در مقابل دروازه ی غار رسیدند و متوقف شدند، میان آنان و رسول الله ﷺ فاصله ای جز یک یا دو ذراع (مساحت از سر آرنج تا نوک انگشت میانه) نبود. این (شدت بحران و سختی ها) غروب آن ایام و روزگار تلخ بود، یک یا دو روز بعد رسول الله ﷺ دولت خویش را در مدینه منوره برپا کرده، کاخ اسلام را تأسیس و بلند نمود که دنیا را روشن نمود و حق را منتشر ساخت.

(إِنَّ فِي ذَلِكَ لَذِكْرَى لَأُولِي الْأَبْصَابِ)

[زمر: ۲۱]

ترجمه: واقعاً در این عبرتی برای خردمندان است.

و هم چنین این دعوتی را که ما به پیش می بریم، دعوتی است که به رسول الله صلی الله علیه و سلم اقتداء گردیده است؛ چون حزب التحریر که این دعوت را رهبری می نماید، خود حزب جوانان و رهبران آن به تنگناها و سختی های مختلف و تعذیب هایی که منجر به شهادت بعضی از جوانان انجامید و با مکر و حيله ی مکاران و جواسیس ظالمین و با بغضو کینه ی کینه توزان مواجه شده اند.

حزب: فعالیت های حزب در سرزمین های اسلامی ممنوع قرار گرفت؛ حتی در سرزمین هایی که در آن جا انواع مختلف احزاب اجازه ی فعالیت داشتند؛ مانند اندونیزیا، فعالیتات حزب را ممنوع قرار داده است. و هم چنان سرزمین هایی که قانون گذاری نموده بودند که همه احزاب به طور کامل، حتی احزاب ناسازگار با اسلام، اجازه ی

فعالیت را دارند؛ مانند تونس، در این کشور هم حزب ممنوع فعالیت است. تمامی این ها صرف بخاطر چنگ زدن حزب به حق و بیان نمودن حق است.

راجع به شباب حزب التحریر: زندان های ظالمان خائن، از حالت شباب سخن می گویند؛ چون شباب در زندان های آنان تعذیب می شوند و اکثر آنان در زندان ها وفات می نمایند.

﴿إِنَّا لِلَّهِ وَإِنَّا إِلَيْهِ رَاجِعُونَ﴾

[بقره: ۱۵۶]

ترجمه: ما از آن الله ایم و به سوی او باز می گردیم.

رهبریت حزب: امیر اولی هدف افتراء و تهمت های آشکارا و بی مورد کینه توزان و جواسیس قرار گرفت و امیر دومی، نه تنها به افتراء و تهمت زدن اکتفاء کردند؛ بلکه گمان کردند که وی مخالف فکرة و طریقه ی حزب فعالیت می نماید؛ اما در مورد من بنده ی فقیر (امیر سوم): نه تنها این که به تهمت زدن و افتراء و به گمان مخالفت با فکرة و طریقه اکتفاء نکردند؛ بلکه وفات من را شایعه کردند و گمان بردند که با این کارشان خشم خویش را پایین می آورند، واقعاً آنان احمق هستند؛ چون آن ها قلب هایی دارند که با آن حق را درک نمی کنند و اگر آنان درک می نمودند، لزوماً می دانستند که وفات امیر حزب به معنای وفات و سقوط حزب نیست؛ بلکه عطاء، عطاهاى قوی تر و ثابت تر به جا می ماند؛ و آن ها را با این قول الله سبحانه و تعالی مخاطب قرار می دهم:

﴿وَإِذَا خَلَوْا عَضُّوا عَلَيْكُمُ الْأَمَامِلَ مِنَ الْغَيْظِ قُلْ مُوتُوا بِغَيْظِكُمْ إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ بِذَاتِ الصُّدُورِ﴾

[آل عمران: ۱۱۹]

ترجمه: و چون با هم خلوت کنند، از شدت خشم بر شما سر انگشتان خود را می گزند. بگو: به خشمتان بمیرید، همانا الله به درون سینه ها آگاه است.

بدون شک این دعوت خاص برای کسب رضایت الله سبحانه و تعالی است و هرگز حیل و مکر مکاران و جواسیس ظالمین، کینه ی کینه توزان و تهمت تهمت زنان، دعوت را متضرر ساخته نمی تواند؛ بلکه دعوت از یک بلندی به بلندی مرتفع تر قرار می گیرد، نور آن به اذن الله سبحانه و تعالی به دامنه های بلند آسمان امتداد پیدا می کند و وعده الله سبحانه و تعالی و مژده رسول الله ﷺ در سه بخش تحقق می یابد.

این حاکمیت جبریه (ظالمانه) به مکان دور پرتاب گردیده و خلافت بر منهج و روش نبوی ﷺ برپا می گردد؛ زیرا رسول الله ﷺ فرموده است:

«...ثُمَّ تَكُونُ مُلْكًا جَبْرِيَّةً، فَتَكُونُ مَا شَاءَ اللَّهُ أَنْ تَكُونَ، ثُمَّ يَرْفَعُهَا إِذَا شَاءَ أَنْ يَرْفَعَهَا، ثُمَّ تَكُونُ خِلَافَةً عَلَىٰ مِنْهَاجِ النَّبُوَّةِ ثُمَّ سَكَتَ»

«فتنیر الدنیا وحق الله الحق بکلماته و یقطع دابر الکافرین...»

(رواه احمد، روایت حذیفه بن یمان)

ترجمه: و این خلافت دنیا را روشن و منور می گرداند و الله سبحانه و تعالی حق را با کلمات و قدرت خویش ثابت و استوار ساخته و کافران را ریشه کن می سازد....

کیان و قدرت یهود را از بن و ریشه اش برمی کنیم؛ زیرا مسلم در صحیح خویش از ابوهریره رضی الله عنه روایت می کند که رسول الله صلی الله علیه و سلم فرمود:

«لَا تَقُومُ السَّاعَةُ حَتَّى يُقَاتِلَ الْمُسْلِمُونَ الْيَهُودَ، فَيَقْتُلُهُمُ الْمُسْلِمُونَ...»

ترجمه: قیامت برپا نمی شود تا وقتی که مسلمانان با یهود مبارزه کنند و مسلمانان آن ها (یهود) را به قتل برسانند....

در حدیث دیگر به این الفاظ روایت گردیده است:

«تُقَاتِلُكُمْ يَهُودُ، فَتُسَلِّطُونَ عَلَيْهِمْ»

ترجمه: قیامت برپا نمی شود تا وقتی که مسلمانان با یهود مبارزه کنند و مسلمانان بر آنان مسلط شوند.

به سرزمین مبارک فلسطین آزادگرانه و فاتحانه وارد شده، در مسجدالاقصی به آذان دوست عراقی مان، که پیام فرستاده بود در آن نزد الله سبحانه و تعالی تضرع نموده و از الله سبحانه و تعالی استدعا نموده بود که بعد از آزادی مسجدالاقصی اولین مؤذن باشد که در مسجدالاقصی آذان می دهد، نماز را برپا خواهیم کرد و هم چنان روم را به اذن الله سبحانه و تعالی فتح خواهیم کرد. احمد در مسند خویش و نیز حاکم و ذهبی از ابوقبیل روایت می کنند:

«عن أبي قبيل، قال: كنا عند عبد الله بن عمرو بن العاص، وسئل: أي المدينتين تفتح أولاً: القسطنطينية أو رومية؟ قال: فقال عبد الله: بينما نحن حول رسول الله تكتب، إذ سئل رسول الله: أي المدينتين تفتح أولاً: قسطنطينية أو رومية؟ فقال رسول الله: «مدينة هرقل تفتح أولاً، يعني قسطنطينية»

ترجمه: نزد عبد الله بن عمرو بن العاص بودیم، پرسیدند: کدام شهر اول فتح می شود: قسطنطنیه یا روم؟ عبد الله گفت: زمانی که ما در اطراف رسول الله ﷺ بودیم، نوشته می کردیم، در این هنگام از رسول الله ﷺ پرسیدند: کدام شهر اول فتح می شود: قسطنطنیه یا روم؟ رسول الله ﷺ فرمود: شهر "هرقل" یعنی قسطنطنیه اول فتح می گردد.

قسطنطنیه فتح گردیده است و این شاء الله روم نیز فتح خواهد شد و آرزوی دوست مان در فلسطین، که پیام فرستاده بود در آن (مسجدالاقصی) نزد الله سبحانه و تعالی تضرع نموده و از الله سبحانه و تعالی استدعاء نماید که برای وی از سیرت تمیم الداری رضی الله عنه سهم نصیب کند؛ یعنی وی را مالک قطعه ای از زمین در اکناف روم بگرداند، بر آورده شود.

سپس هیچ خانه ی سنگی و گلی نمی ماند؛ مگر این که اسلام به آن برسد و این وعده ی الله سبحانه و تعالی با عزت عزت مندان و ذلت ذلیلان تحقق می یابد؛ عزتی که الله سبحانه و تعالی اسلام را بدان عزت خواهد داد یا ذلتی که کفر را بدان ذلیل خواهد کرد. در حدیثی که احمد در مسند خویش روایت نموده است که تمیم الداری فرمود: از رسول الله ﷺ شنیدم که فرمودند:

«لَيَبْلُغَنَّ هَذَا الْأَمْرُ مَا بَلَغَ اللَّيْلُ وَالنَّهَارُ وَلَا يَتْرُكُ اللَّهُ بَيْتَ مَدْرٍ وَلَا وَبَرَ إِلَّا ادْخَلَهُ اللَّهُ هَذَا الدِّينَ بِعِزِّ عَزِيزٍ أَوْ بِذُلِّ ذَلِيلٍ عِزًّا يُعِزُّ اللَّهُ بِهِ الْإِسْلَامَ وَذُلًّا يُذِلُّ اللَّهُ بِهِ الْكُفْرَ...»

(وأخرج نحوه البيهقي في السنن الكبرى وكذلك الحاكم في مستدرکه)

ترجمه: اسلام تا جایی که شب و روز رسیده اند، خواهد رسید. هیچ خانه ی سنگی و گلی پیدا نمی شود که اسلام در آن داخل نگردد، این وعده ی الهی با عزت عزیزان یا ذلت ذلیلان تحقق پیدا خواهد کرد، عزتی که الله اسلام را بدان عزت خواهد داد یا ذلتی که کفر را بدان ذلیل خواهد کرد....

کینه توزان، فتنه اندازان و کسانی که در قلب های شان مرض و یا فساد بالاتر از مرض باشد، می گویند که ما خواب می بینیم و یا ما در خواب هستیم. باید به آنان بگویم: کسانی مثل شما بودند، این چنین سخنان را به زبان

خویش می آوردند و راجع به رسول الله ﷺ و اصحاب وی چنین می گفتند: «مسلمانان را دینشان مغرورشان کرده است، چگونه امکان دارد که مسلمانان به خزانه های کسری و قیصر دست بیابند؟» اما وعده ی الله سبحانه و تعالی تحقق یافته و آنان شرمنده شدند. کسری و قیصر سقوط نمود، دولت اسلامی و پرچم اسلام بلند شد و ان شاء الله دوباره این طور خواهد شد.

کینه توزان و جواسیس ظالمین، مکاران، حيله گران و هر کسی که به باطل گردن نهاده باشند، با خشم خویش می میرند:

﴿وَسَيَعْلَمُ الَّذِينَ ظَلَمُوا أَيَّ مُنْقَلَبٍ يَنْقَلِبُونَ﴾

[شعراء: ۲۲۷]

ترجمه: و کسانی که ستم می کنند، خواهند دانست که بازگشتشان به کجا و سرنوشت شان چگونه است.

برادران عزیز! ما کارهای خیالی نمی کنیم بلکه ما کار و فعالیت نموده و به نصرتی که الله سبحانه و تعالی وعده داده است، مطمئن هستیم و این وعده نصرت فقط برای انبیاء نیست و هم چنان فقط در آخرت نیست؛ بلکه برای مؤمنان در دنیا و آخرت است.

﴿إِنَّا لَنَنْصُرُ رُسُلَنَا وَالَّذِينَ آمَنُوا فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَيَوْمَ يَقُومُ الْأَشْهَادُ﴾

[غافر: ۱۵۱]

ترجمه: قطعاً پیامبران خود را و مؤمنان را در زنده گی دنیا و در آن روزی که گواهان بپا می خیزند، نصرت و یاری می دهیم.

و تأیید می کنم که حزب از زمان تأسیس و نشأت خویش تا به امروز، چندین بار نزدیک بود به هدف خویش نایل گردد؛ اما (لِكُلِّ أَجَلٍ كِتَابٌ) (برای هر زمان و دوره ای کتاب و قانون است). و حکمت روشن و رساء تنها از آن الله سبحانه و تعالی است، زمانی که ذات قوی و عزیز فرمان کار را صادر کند، اسباب اش را آماده می سازد و انجام آن کار از وعده گاه اش به تأخیر نمی افتد.

﴿إِنَّ اللَّهَ بَالِغُ أَمْرِهِ قَدْ جَعَلَ اللَّهُ لِكُلِّ شَيْءٍ قَدْرًا﴾

[طلاق: ۳]

ترجمه: الله کار خود را محقق می سازد، همانا الله برای هر چیز اندازه ای قرار داده است.

در اخیر، سخنان آغازین خویش را تکرار می نمایم: اما من مناسب دیدم که حدیث ذیل را در روز اول ایام ده گانه که الله سبحانه و تعالی به آن قسم یاد می کند و رسول الله ﷺ انجام عمل نیکو را در این ماه نسبت به غیر از این ایام، نزد الله سبحانه و تعالی محبوب تر می شمارد، با شما شریک سازم:

«عن ابن عباس رضي الله عنهما، قال: قال رسول الله صلى الله عليه وسلم: ما من أيام العمل الصالح فيها أحب إلى الله من هذه الأيام» يعني: أيام العشر، قالوا: يا رسول الله ولا الجهاد في سبيل الله؟ قال: «ولا الجهاد في سبيل الله، إلا رجُلٌ خرج بنفسه، وماله فلم يرجع من ذلك بشيء»

[رواه بخاری]

ترجمه: از ابن عباس رضی الله تعالی عنهما روایت است که رسول الله ﷺ فرمود: هیچ روزی نیست که عبادت در آن نزد الله سبحانه و تعالی محبوب تر و پسندیده تر از این ایام (دهه ی اول ذی الحجة) باشد. گفتند: ای رسول الله، حتی جهاد در راه الله (نیز نسبت به آن محبوب تر نیست)؛ مگر (جهاد) مردی که با جان و مال خویش برای جهاد در راه الله بیرون رود و سرانجام هیچ چیزی از آن را باز نگرداند (به سنگر شتافته و شهید شود).

این ده روز، ایام پر عظمتی است که از اول ماه ذی الحجة آغاز و به روز قربانی (روز عید اضحی) به پایان می رسد و از الله سبحانه و تعالی می خواهیم که این عید خیر و برکت بر اسلام و بر همه مسلمانان باشد و نیز از الله سبحانه و تعالی استدعاء می دارم که طاعات مان را قبول نموده و این شب های ده گانه را مبدل به روز آغاز خیر و نیکویی به کسانی که این ایام را دریافت نموده و حق آن را ادا می نمایند، بسازد؛ چون این ایام ده گانه ایام صدق و اخلاص و تقرب به الله سبحانه و تعالی با انجام عمل صالح و دعاء قبول شونده به اذن الله سبحانه و تعالی است.

از الله سبحانه و تعالی استدعاء می دارم که ایام و روزگاری که تحت سایه رایة العقاب (پرچم عقاب) زنده گی می نمودیم و در منصب پاکی که خیر (اسلام) را با دستان خویش حمل می نمودیم، دوباره ارزانی دارد؛ که زبان های مان آن را شعار خویش قرار داده است، قلب ها به آن آرام گرفته مطمئن می گردد و سینه ها فراخ می گردد.

(وَيَوْمَئِذٍ يُفْرِحُ الْمُؤْمِنُونَ بِنَصْرِ اللَّهِ يَنْصُرُ مَنْ يَشَاءُ وَهُوَ الْعَزِيزُ الرَّحِيمُ)

[روم: ۴-۵]

ترجمه: و در آن روز (پیروزی) مؤمنان خوشحال خواهند شد. الله سبحانه و تعالی هرکسی را بخواهد به یاری خود یاری می کند و او قدرت مند مهربان است.

و باز هم در اخیر تکرار می نمایم که: بدون شک این دعوت خاص برای کسب رضایت الله سبحانه و تعالی است و هرگز حيله و مکر مکاران و جواسیس ظالمین، کینه ی کینه توزان و تهمت تهمت زنان، دعوت را متضرر ساخته نمی تواند؛ بلکه دعوت الله سبحانه و تعالی ترقی خواهد کرد و نور آن بینایان صادق را خورسند و روشنی آن قلب های کینه توزان تهمت زنان را خاموش می کند.

(وَلَتَعْلَمَنَّ نَبَأَهُ بَعْدَ حِينٍ)

[ص: ۸۸]

ترجمه: و خبرش را پس از مدتی خواهید دانست.

والسلام علیکم ورحمة الله وبرکاته!

برادر شما عطاء بن خلیل ابوالرشته

۱ ذی الحجة ۱۴۳۸ هـ.ق

۲۳ اگست ۲۰۱۷ م